

## Arrest

**nr. 350 811 van 23 juli 2026**  
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat D. MBOG  
Jozef Buerbaumstraat 44  
2170 MERKSEM

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 mei 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 30 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 23 oktober 2024 dient eerste verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 mei 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2024 werd ingediend en op datum van 14.01.2025 werd geactualiseerd door :

(...)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 11.09.2017 aankomt in België met een visum type D, in het kader van studies. Zij wordt op 14.12.2017 in het bezit gesteld van een A-kaart, die uiteindelijk wordt verlengd tot 31.10.2024, het laatste jaar in het kader van een toekenning van een zoekjaar na haar studies.

Het feit dat haar kind hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (met name vier jaar) en het feit dat zij de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft, kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich op het feit dat de vader van haar dochter over verblijfsrecht in België beschikt, dat er een vaderschapsprocedure hangende zou zijn waardoor zij niet kan terugkeren naar Kameroen. Ter staving hiervan legt ze volgende stukken voor: de geboorteakte van haar dochter, een dagvaarding in het kader van vaderschap dd. 18.07.2023, mailverkeer met de advocaat van de tegenpartij, bewijs van inschrijving na verzending door een andere rechtbank dd. 09.10.2024, het vonnis van de Franstalige Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 24.10.2024. Echter, we stellen vast dat op heden haar dochter niet erkend werd door de tegenpartij, evenmin beschikt haar dochter over enig verblijfsrecht in België. Haar geboorteakte meldt enkel de moederlijke afstamming. Het uitgewisselde mailverkeer met de tegenpartij kan niet aanvaard worden als bewijs van verwantschap. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze zaak op 09.10.2024 aanhangig werd gemaakt bij de Nederlandstalige rechtbank te Brussel. Echter, uit niets blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene hiervoor vereist is. Zij kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman teneinde haar belangen te verdedigen. Zelfs indien het vaderschap vastgesteld wordt, leidt dit niet automatisch tot enig verblijfsrecht voor haar dochter. Daartoe dient haar dochter de geijkte procedure, met name de procedure op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, waarbij voldaan dient te worden aan verschillende cumulatieve voorwaarden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en met name op haar recht om relaties te ontwikkelen en te onderhouden, niet alleen van sentimentele maar ook van vriendschappelijke en professionele aard. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op het feit dat de vermeende vader van haar dochter over verblijfsrecht beschikt. Echter, we dienen allereerst op te merken dat de verwantschap tussen de vermeende vader en haar dochter niet is aangetoond. De geboorteakte maakt enkel melding van de moederlijke afstamming. Het voorgelegde emailverkeer met de tegenpartij is onvoldoende om officieel de

verwantschap vast te stellen. De zaak tot vaststelling van het vaderschap werd ingeleid op 09.10.2024 bij de familierechtbank te Brussel. Tot op heden is er dus geen sprake van verwantschap. Volledigheidshalve wijzen we er op dat in casu evenmin sprake is van een gezinsleven tussen de vermeende vader en haar dochter. Er is nooit samenwoonst geweest tussen beiden en de vermeende vader heeft expliciet verklaard dat hij geen contact wil met zijn dochter. Er is dan ook geen sprake van een gezinsleven tussen de vermeende vader en haar dochter. Tenslotte wijzen er nog op dat zelfs indien het vaderschap vastgesteld wordt dit niet automatisch tot enig verblijfsrecht voor haar dochter leidt. Daartoe dient haar dochter dan de geijkte procedure te volgen waarbij voldaan moet worden aan verschillende cumulatieve voorwaarden. Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Kameroen. Betrokkene is geboren en getogen in Kameroen en bracht er bijna 29 jaar van haar leven door. Gezien haar legale verblijf van 14.12.2017 tot 31.10.2024 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan geen bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaald vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich tevens op een medische problematiek. Ter staving hiervan legt zij een medisch attest dd. 08.08.2022 voor. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Allereerst merken we op dat het voorgelegde attest dateert van meer dan twee jaar geleden waardoor het dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde heeft. Evenmin blijkt uit dit attest dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Noch blijkt uit dit attest dat de eventueel nodige opvolging niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij tewerkgesteld kan worden bij de Balie van Brussel en dat zij hiertoe een schrijven dd. 08.01.2025 voorlegt dat haar stage toegestaan werd. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens haar

verblijfsrecht als student en later tijdens het zoekjaar. Vermits haar verblijfsrecht verviel op 31.10.2024, verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te krijgen omdat zij hier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan zeven jaar in België zou verblijven, dat zij hier een grote vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat zij een normaal en eerlijk leven zou leiden, dat ze haar integratieproces met succes afgerond zou hebben, dat zij afgestudeerd is aan één van de beste universiteiten van België, dat zij twee landstalen vloeiend zou spreken, dat zij aangesloten zou zijn bij het ziekenfonds, dat zij op termijn financieel onafhankelijk zou zijn, dat zij haar huurovereenkomst voorlegt evenals haar stagegoedkeuring, haar overeenkomst voor werkstage dd. 07.05.2024, een werkpostenfiches, een factuur van de kinderopvang, aanwezigheidsbewijzen van haar stage, haar inburgeringsattest, enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen en bijhorende inschrijvingsformulieren,, een eindrapportering Nederlandse taallessen, haar Belgisch universitair diploma en een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit ) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).  
(...)"

1.2. Op 22 mei 2025 wordt tevens aan verzoeksters bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"(...)

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>1</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

(...)

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.*

*(...)”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, wat tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd moet zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

*In casu* betreffen de bestreden beslissingen enerzijds een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ten aanzien van verzoeksters, en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeksters, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch tweede verzoekster beschikt gezien haar leeftijd (4 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van tweede verzoekster onontvankelijk is.

## 3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

### 3.1. Het eerste middel

3.1.1. In het eerste middel van hun syntheseseminarie voeren verzoeksters de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Met betrekking tot het schooljaar van het kind*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij voldoende rekening hield met het schooljaar van het kind van verzoekster. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, diende het verlies van het schooljaar in casu als een buitengewone omstandigheid te worden beschouwd.*

*De verwerende partij hield geen rekening met het feit dat het kind van verzoekster in België is geboren en dat ze helemaal geen band heeft met het land van herkomst van de moeder.*

*De verwerende partij hield evenmin rekening met het feit dat de het kind van verzoekster in de Nederlandse taal studeert en dat ze een taalbarrière zou krijgen in geval van terugkeer naar Kameroen waar er geen Nederlands gesproken wordt.*

*Met betrekking tot de procedure tot vaststelling van het vaderschap*

*Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de rechten van de verdediging van verzoekster. Verzoekster is de moeder van een kind wiens biologische vader gemachtigd is tot verblijf in het Rijk.*

*Verzoekster heeft een gerechtelijke procedure aanhangig gemaakt teneinde een gerechtelijke erkenning van het kind te bekomen. In geval van terugkeer zal de wettelijke band tussen het kind en de vader nooit vastgesteld kunnen worden.*

*In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zal verzoekster een DNA onderzoeker met alle betrokkene partijen bijvoorbeeld niet kunnen realiseren.*

*Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de procedure tot vaststelling van vaderschap in casu een buitengewone omstandigheid uitmaakt.*

*Met betrekking tot de tewerkstelling in het Rijk*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij voldoende rekening hield met de status van advocaat-stagiaire van verzoekster. De wettelijke duur van stage van advocaten in België bedraagt drie jaar ononderbroken.. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zou verzoekster haar stagejaar verliezen. Dit zou tevens een definitieve einde stellen aan haar stagecontract.*

*De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst zou een zeer ernstig nadeel met zich meebrengen, vermits verzoekster de kans zou verliezen om definitief ingeschreven te worden als advocaat aan de Balie van Brussel.*

*Gelet op al het voorgaande dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”*

3.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde eerste middel.

### 3.1.3. Beoordeling

#### 3.1.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

*In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door eerste verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten, en dat zij daarbij dient vergezeld te worden door tweede verzoekster, omdat zij “niet in het bezit (is) van een geldig visum”. Ook blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Verzoeksters voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die eerste verzoekster had ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.*

Over het feit dat het kind van eerste verzoekster in België naar school gaat, wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gesteld:

*“Het feit dat haar kind hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (met name vier jaar) en het feit dat zij de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft, kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).”*

In tegenstelling tot wat verzoeksters in hun synthesesmemorie trachten voor te houden, blijkt uit deze motieven dat wel degelijk rekening werd gehouden met het schooljaar van het kind van eerste verzoekster. Verzoeksters betwisten noch dat zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is, noch dat het kind de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het betoog dat rekening moest worden gehouden met “het verlies van het schooljaar” is, gelet op dit alles, dan ook niet dienstig. Door er voorts louter op te wijzen dat het kind in België geboren is en helemaal geen band heeft met het land van herkomst van eerste verzoekster en door louter te beweren dat het kind “in de Nederlandse taal studeert” en “een taalbarrière zou krijgen in geval van terugkeer naar Kameroen waar er geen Nederlands gesproken wordt” tonen verzoeksters niet aan dat in de eerste bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk wordt gesteld dat er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat de dochter van eerste verzoekster, gezien haar jonge leeftijd, nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt.

Over de vaderschapsprocedure wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

*“Betrokkene beroept zich op het feit dat de vader van haar dochter over verblijfsrecht in België beschikt, dat er een vaderschapsprocedure hangende zou zijn waardoor zij niet kan terugkeren naar Kameroen. Ter staving hiervan legt ze volgende stukken voor: de geboorteakte van haar dochter, een dagvaarding in het kader van vaderschap dd. 18.07.2023, mailverkeer met de advocaat van de tegenpartij, bewijs van inschrijving na verzending door een andere rechtbank dd. 09.10.2024, het vonnis van de Franstalige Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 24.10.2024. Echter, we stellen vast dat op heden haar dochter niet erkend werd door de tegenpartij, evenmin beschikt haar dochter over enig verblijfsrecht in België. Haar geboorteakte*

*meldt enkel de moederlijke afstamming. Het uitgewisselde mailverkeer met de tegenpartij kan niet aanvaard worden als bewijs van verwantschap. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze zaak op 09.10.2024 aanhangig werd gemaakt bij de Nederlandstalige rechtbank te Brussel. Echter, uit niets blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene hiervoor vereist is. Zij kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman teneinde haar belangen te verdedigen. Zelfs indien het vaderschap vastgesteld wordt, leidt dit niet automatisch tot enig verblijfsrecht voor haar dochter. Daartoe dient haar dochter de geijkte procedure, met name de procedure op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, waarbij voldaan dient te worden aan verschillende cumulatieve voorwaarden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeksters voeren in hun syntheseseminarie aan dat eerste verzoekster de moeder is “*van een kind wiens biologische vader gemachtigd is tot verblijf in het Rijk*”, doch zij beperken zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus maken zij niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat de voorgelegde geboorteakte enkel de moederlijke afstamming meldt en dat op heden de dochter van eerste verzoekster niet erkend werd door de vader en dat zelfs indien het vaderschap vastgesteld wordt, dit niet automatisch leidt tot enig verblijfsrecht voor de dochter van eerste verzoekster nu de dochter daartoe de geijkte procedure dient te volgen.

Waar verzoeksters laten gelden dat in geval van terugkeer de wettelijke band tussen het kind en de vader nooit vastgesteld zal kunnen worden, beperken zij zich wederom tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarmee zij niet aantonen dat in de eerste bestreden beslissing onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk wordt gesteld dat uit niets blijkt dat de aanwezigheid van verzoeksters vereist is voor de bij de Nederlandstalige rechtbank te Brussel aanhangig gemaakte zaak en dat zij zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman teneinde hun belangen te verdedigen. Verzoekster toont evenmin aan dat een “*DNA onderzoeker*”, zo dit al vereist zou zijn, niet kan worden gerealiseerd in het land van herkomst.

Over de tewerkstelling van eerste verzoekster in België wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

*“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij tewerkgesteld kan worden bij de Balie van Brussel en dat zij hiertoe een schrijven dd. 08.01.2025 voorlegt dat haar stage toegestaan werd. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens haar verblijfsrecht als student en later tijdens het zoekjaar. Vermits haar verblijfsrecht verviel op 31.10.2024, verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te krijgen omdat zij hier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”*

Verzoeksters voeren aan dat de “*wettelijke duur van stage van advocaten in België (...) drie jaar ononderbroken*” bedraagt en dat eerste verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst haar stagejaar zou verliezen. Zij gaan er met dit betoog evenwel aan voorbij dat op 31 oktober 2024 de officiële toestemming voor eerste verzoekster om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied verviel en dat eerste verzoekster indien zij een verblijfsvergunning wenst te krijgen omdat zij hier wenst te werken hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg moet aanvragen, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeksters tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen voor eerste verzoekster het einde van het stagecontract en het verlies van een kans om definitief ingeschreven te worden als advocaat aan de Balie van Brussel tot gevolg hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Het tweede middel

3.2.1. In het tweede middel van hun syntheseseminarie voeren verzoeksters de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:*

(...)

*Het recht op bescherming van het gezinsleven of familielevens mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.*

*Verzoekster in casu vormt een gezin in België samen met haar minderjarig kind wiens vader gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Het kind in kwestie is weliswaar nog niet erkend. Maar uit de procedure voor de familierechtbank van Brussel blijkt duidelijk dat er ernstige vermoeden van vaderschap bestaan.*

*Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt.”*

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde tweede middel.

### 3.2.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer verzoeksters een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Te dezen voeren verzoeksters aan dat eerste verzoekster in België een gezin vormt *“samen met haar minderjarig kind wiens vader gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk”*. Zij erkennen dat het kind nog niet is erkend, maar menen dat er uit de procedure voor de familierechtbank van Brussel duidelijk blijkt dat er ernstige vermoedens van vaderschap bestaan.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel *ipso iure* deel uitmaakt van die relatie en dat hier voldoende hechte gezinsbanden worden vermoed. Het is evenwel niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, § 21). Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk. Wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

In de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat de verwantschap tussen de vermeende vader en de dochter van eerste verzoekster niet is aangetoond en dat er bovendien geen gezinsleven is tussen de vermeende vader en de dochter van eerste verzoekster nu er nooit samenwoont is geweest tussen beide en de vermeende vader expliciet verklaard heeft dat hij geen contact wil met zijn dochter. Dit wordt door verzoeksters niet betwist.

Bijgevolg tonen verzoeksters het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

## 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeksters.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN